

че бѣха дошли и двамата съ Дария да се биятъ съ щикъ; Александръ обаче, като писа на Антипитра за това сражение не забѣлѣжи отъ кого бѣше се наранилъ, но само че прободиха го съ мѣчь у бѣдрото, и че нѣмаше никаква опасностъ отъ това. А като побѣди прѣкрасно, и обори повече отъ единадесетъ хиляди душъ отъ враговетѣ, та не можя да улови Дария, защото бѣше зѣмалъ до четири петъ стадий пхтъ, колата му обаче, и лжковетѣ като бѣше ги завладелъ, върна се послѣ и намери Македонцитѣ, които бѣха обрали отъ войнството на Перситѣ, всичкото друго безбройно богатство, макаръ Перситѣ че бѣха дошли опълченци въ сражението, и повече отъ нѣщата имъ бѣха оставили въ Дамаскъ столицата

676 на Сирия; Македонцитѣ обаче, бѣха уназили неповрѣденъ шатъртъ на царь Дария, който бѣше пѣленъ съ слуги, вѣщи и огромно количество пари и много великолепно украсенъ. Прочее, извѣднѣжъ царь Александръ съблече си оружіята и тръгна та отиде въ хамамтъ да се окжпе като рече на приятелитѣ си тѣй: „Нека отидемъ и да се окжнимъ отъ потѣта на сражението въ хамамтъ на Дария.“ А единъ отъ приятелитѣ му каза тѣй: „Не въ името на Зевсъ, но въ Александровийтъ; защото имотѣтъ на победимийтъ трѣбва да бжде и да се нарича на победителя“. Прочее, като виде царь Александръ смотрата на Дариевата войска, всичкитѣ ония сръбрения и златни сждове, които бѣха тѣй искусвенно из-